

ဝ
မျိုး
မွေးဦးပုံပြင်

GRAPHIC DESIGN THEN SHWE KYI

အခန်း(၁)

"ဦးလေး ပါရမီလမ်း အမှတ် 27/B က ဘယ်နားလောက်မှာ လဲ"

စတိုးဆိုင်လေးထဲတွင် ထိုင်နေသော ဦးလေးကြီးမှာ သတိုး၏ အမေးကြောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ရှုံ့ကာ မျက်မှန်ထူထူကြီးအောက်မှ ပင့်ကြည့်ပြီး

"ငါ့တူက အဲဒီက ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် မေးမှန်းမသိသော ထိုလူကြီးအမေးကြောင့် သတိုး ပြုံးလိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက် ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည်။

"အဲဒီအိမ်မှာ နေမလို့ ပါ"

"ဪ ဒါဆို မင်းက ဦးမြတ်ကျော်ရဲ့ အိမ်မှာ ငှားနေမလို့ ပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးထွန်းခေါင်ရဲ့ တူပါ"

စပ်စုနေသော ထိုလူကြီး အိမ်ဘယ်မှာ ရှိသည် ဆိုတာကို ညွှန်ဖို့ ပင် မေ့နေရော့သလားမသိ။

"ဪ နောက်ဝယ်လိုက်တဲ့ လူတွေထင်တယ်၊ အင်းလေ အိမ်ကြီးက လူမနေတော့ အိမ်ရှင် တွေ လက်လွှဲပြောင်းလို့ ပြောင်းသွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ အေးလေ နေနိုင်ရင်တော့ တို့ ရပ် ကွက်ထဲ လူဦးရေထပ်

တိုးတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို အိမ်နံပါတ် 27/B ကို တစ်ချက်ပြောပေးပါလားခင်ဗျာ"

"အေး ဟုတ်သားပဲ၊ အင်း ဒီလမ်းတည့်တည့်ကိုသွား လမ်းရဲ့ အဆုံးမှာ ကုံကော်ပင်အုပ်အုပ်ရှိ တယ်၊ အဲဒီအိမ်ပဲ၊ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ ဆေးခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"အေး ရတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်သာပြော၊ ဦးလေးက ဒီအပိုင်းရဲ့ ရာအိမ်မှူး၊ ဧည့်စာရင်းကိစ္စတွေ ဘာတွေ ကူညီပေးနိုင်တယ်၊ ဦးလေးနာမည်က ဦးညီထွဋ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် သတိုးပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ထင်သည် ။ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွေလို လူတွေ စည်ကားမနေ။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နေခွင့်ရသည့် အတွက် သေသွားသော ဦးလေးကို တောင် ကျေးဇူးတင်ရပေ တော့မည်။

*****

အခန်း(၂)

အိမ်ကလေးသည် ထောင့်ကွက်ဖြစ်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ် ထားမယ့် ရာသီဥတု ဒဏ်တွေကြောင့် သစ်လွင်တောက်ပခြင်းမရှိတော့ ရေညှိရောင်တက်ကာ မှိုင်း ညှို့မှိုန်တုတ်နေသည်။ ။

လူမနေတာ ကြာပြီမို့ ခြံတစ်ခုလုံး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ အုံ့ဖွဲ့၍ တောထနေကြသည်။ ။ သတိုး ခြံတံခါးသော့ကို ချက်ချင်းမဖွင့်သေးဘဲ ဘေးဘက်ပတ်လမ်းကနေ ခြံတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု နေလိုက်သေးသည်။ ။ ဦးလေးပြောတော့ အသင့်နေရုံပဲ အိမ်ထဲမှာ ပရိဘောဂအစုံ အလင်ရှိသည် တဲ့။ ။

ချုံတွေက မတရားထူပိန်းနေ၍ တော်တော်တော့ ရှင်းယူရမည်။

ခြံထဲရှိ အိမ်ကလေးထဲမှ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် သတိုး မျက်မှောင်ကျူ ကာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မှန်ပြတင်းဆီသို့ သေချာစေရန် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အထဲမှာ လူများ ဝင်နေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် လေတိုက်၍ ယိမ်းနွဲ့နေသော သစ်ပင်ရိပ်တွေက ပဲ မှန်မှာ အရိပ်သွားထင်နေတာလား ဟူသော စိတ်နှစ်ခွဖြင့် ဒွိဟဖြစ်နေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ခြံရှေ့ကို ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာကာ ခြံတံခါး

သော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးထဲရောက်သည် နှင့် သတိုး လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်နှင့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကိုချကာ စောစောက ဇေဝဇေဝါမြင်လိုက်ရသောအရာကို ရှာရန် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးတွင် သက်ရှိဆို၍ သတိုးကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ ရှိမနေ။

ဒါဆိုလျှင် ကိုယ် အမြင်မှားတာပဲဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် တွေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေသော အိမ်ကြီးကို စိတ်မောစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ကိုယ်ရောက်လာချိန်မှာ ညနေချိန်ဖြစ်၍ ထိုတစ်ညနေထဲနှင့် တော့ဒီတစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းလင်း ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ ယခုလောလောဆယ် ကျောတစ်ခင်းစာ တစ်နေရာကိုသာ အရင်ရှင်းပြီး ဒီတစ်ညတော့ ဖြစ်သလို အိပ်ရမှာ ပင်။

ထို့ကြောင့် အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

"ကျွီ"

"အဟင့် ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာသော ငိုညည်းသံကြောင့် သတိုး တုန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

"ဘာလဲဟ ဘယ်က ညည်းသံထွက်လာရပြန်တာလဲ"

တစ်ယောက်ထဲ ခပ်တိုးတိုး ဆိုရင်း ငိုသံဟု ထင်ရသော မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်ကြည့်ရန် ခြေသံ ခပ်ဖွဖွနင်းပြီး ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

"ဒီငိုသံ ဘယ်ကပါလိမ့်၊ ဒီထဲကလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ အင်းလေ

ဘေးအိမ်တွေက မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ယောက် ငိုနေတာဖြစ်မှာ ပါ"

သတိုး ကိုယ့်စိတ်ကို ရှင်းသည့် အနေဖြင့် ထင်ကြေးကို အတည်ပြု
လိုက်သည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

"ဝုန်း"

"ဟင်"

သတိုး အိမ်ရှေ့ခန်းအရောက် ကြောင်တစ်ကောင် နံရံကပ်မီရိုကြီး
ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းချ သွားသည်။

ကြွက်တစ်ကောင် ဆက်တီခုံအောက်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသ
ည်။

ဒီအိမ်မှာ သတိုးအတွက် အဖော်ရှိနေသေးတာပဲဟု တွေးကာ သတိုး
ပြုံးလိုက်သည်။

*****

အခန်း(၃)

"မမ မမရေ ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦးဗျ၊ အိမ်ရှေ့ကို လူပြောင်း လာပြီထင်တယ်"

ဖိုးသား လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် ဂန္ဓမာ ဆေးကျမ်းစာအုပ်ဖတ်နေရင်းမှ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် မြင်နေရသော အိမ်ရှေ့အိမ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မမ လာပါဦးဆို"

ဖိုးသား ခြေဆောင့်ကာ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် လှမ်းခေါ်ပြန်၍ ဂန္ဓမာ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲကွာ၊ ဖိုးသားရယ် မမ စာဖတ်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးမို့ မဆူရက် မအော်ရက် အမြဲအလိုလို က်ထား၍ မောင်လေး ဖိုးသားသည် သူဒါဆိုဒါမှ။ ။

"သား သိပါတယ် မမရာ၊ ခုဟာက ထူးဆန်းလို့ ပါ၊ သားတို့ ပြောင်းလာကတည်းက ဒီအိမ် ကြီးထဲမှာ လူမှ မနေတာ၊ သူများ တွေကပြောတော့ ဒီအိမ်ကြီးက လူမမြဲကြဘူး၊ တစ်ခုခု ထူးခြားတယ် တဲ့ "

"မောင်လေးကို ထူးခြားတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ"

"မကြည်ပြာ ပြောတာလေ၊ အဲဒီ ထူးခြားတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ မမ"

"မမလည်း ဘယ်သိမှာ လဲ၊ မောင်လေးရယ်"

"ထူးခြားတယ်ဆိုတာ အိမ်ကြီးမှာ သရဲခြောက်လို့ လူမနေတာကို ပြောတာ ထင်တယ်နော်"

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် စဉ်းစားတတ်သော မောင်လေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဂန္ဓမာ ပြုံးလိုက် သည် ။

"ထူးခြားတဲ့ အိမ်ဖြစ်တိုင်း သရဲခြောက်တယ်လို့ ဘာလို့ တွေးရတာလဲ ဖိုးသားရယ်"

"ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူဘာလို့ မနေတာလဲ၊ ညဘက် ညဘက် သားအခန်းကနေ လှမ်း ကြည့်ရင် အိမ်ကြီးက မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေသလိုပဲ"

"လူမနေတော့ မီးဘယ်လင်းမလဲ ဖိုးသားရယ် ကဲပါ လာ လာ အိမ်စာတွေ လုပ်ရဦးမယ် မဟုတ်လား"

"ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် ဝရန်တာမှာ ထွက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ"

မေမေ ဧည့်ခန်းထဲမှ လှမ်းအော်နေသဖြင့် ဂန္ဓမာ ဖိုးသားလက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လိုက် သည် ။

"မေမေ့သားလေ အိမ်ရှေ့အိမ်ကို လူပြောင်းလာတာကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး သမီးကို ခေါ်ပြ နေတာ"

"ဪ လူတောင် ပြောင်းလာကြပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"အေး ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မေမေတို့ အိမ်နီးနားချင်းတစ်စုတိုး တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မိသားစုရော များ ရဲ့ လား"

မေမေ့အမေးကြောင့် ဖိုးသား မျက်နှာလေးမဲ့ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ တွန့်ပြရင်း

"မများ ပါဘူး မေမေရာ၊ သားတွေတာတော့ မမ ဂန္ဓမာအရွယ် အစ်မကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ တွေ့တယ်၊ သားက ကစားဖော်လေးများ ပါမလားလို့ "

"ဒါဆို ညားကာစ လင်မယားတွေနေမှာ ပေါ့၊ ကဲ လာ လာ အိမ်ထဲဝင်ကြတော့၊ ညစာ ထမင်းပွဲပြင်ရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ဂန္ဓမာ စာကြည့်ခန်းထဲ ပြန်မဝင်ဘဲ မေမေနှင့် အတူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်လာခဲ့သည် ။ မေမေနှင့် အတူ ထမင်းပွဲဝိုင်းကူပြင်လိုက်သည် ။ ဖိုးသားက စားပွဲခုံပေါ် လက်ထောက်ရင်း ဟင်းအနံ့ တွေ ရှူရင်း ဗိုက်ထဲက တဂ္ဂီဂီ အော်လာသည် ။

"မေမေ သားအတွက် ကြက်သားပြားကြော်ထားလား"

"ကြော်ထားပါတယ်ကွယ် မေ့သားလေးအကြိုက် မေ့သမီးအကြိုက်က ငါးခုနဲ့ ချဉ်ပေါင်လေး ကို ခပ်ပြစ်ပြစ်လေး ချက်ထားတယ်"

"အိုကေ ဒီနေ့တော့ မေမေ့လက်ရာကို ဗိုက်ကားအောင် စားပစ်ဦးမယ် မေမေရေ"

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြောရင်း ချဉ်ဟင်းပန်းကန်လုံးကို စားပွဲပေါ် ချ

လိုက်ပြီး ဖိုးသားဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဒီည ဆေးခန်းဖွင့်မှာ လား သမီး"

"အင်း မဖွင့်ဘူးလားလို့ မေမေ၊ သမီး စားတမ်းပြုစုဖို့ စာတမ်းအ
ဟောင်းတွေနဲ့ ဆေးကျမ်း တွေ ပြန်ဖတ်နေရလို့ ၊ အဲ လူနာလာရင်တော့
လည်း ဖွင့်လိုက်တာပေါ့ မေမေရယ်"

"အေးလေ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မေမေလည်း မမလှိုင်တို့ ဘုရားကိုး
ဆူသွားစရာရှိတယ်"

"သွားလေ မေမေရဲ့ "

"မေမေ သားလည်း လိုက်မယ်လေ"

ဖိုးသား ထမင်းပလုပ်ပလောင်းသံဖြင့် ပြောသည်။ ။

"ဘာလိုက်လုပ်မှာ လဲ သားရယ်၊ အိမ်မှာ မမ တစ်ယောက်ထဲကျန်ခဲ့
မှာ ပေါ့လို့ မေမေက ခဏ ပဲ၊ ဘုရားဖူးပြီး
စကားတအောင့်တနားပြောပြီး ပြန်လာမှာ "

ဖိုးသား မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်နှင့် ဆက်မပူဆာတော့
ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ ။ ဂန္ဓမာ မောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ခပ်လှောင်လှောင်
လေး ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဒါဆိုလည်း မေမေ ပြန်လာရင် ကီးမားပလာတာ ဝယ်ခဲ့"

"အေးပါ"

"ဟင်း စားနေရင်းနဲ့ နောက်ထပ်အစားတစ်လုပ်ကို ထပ်မျှော်သေး
တယ်၊ အစားပုတ်လေး ဒါကြောင့် ဖတ်တီးပုတ်လေးဖြစ်နေတာ"

"အစားက လူနဲ့ တည့်တယ် မမရဲ့ ၊ မမသာ အစားအသောက်တွေ

ချေးများ ပြီး ဟိုဟာမစား၊ ဒီဟာမစားနဲ့ ဒါကြောင့် မော်ဒယ်လေးတွေလို
ပိန်ပိန်လေး ဖြစ်နေတာ၊ ဆရာဝန်မ မလုပ်ဘဲ မော် ဒယ်လ်လုပ်တာကမှ
ဟုတ်ဦးမယ်"

"ဒါဆို မောင်လေးလည်း ကြီးလာရင် ကွန်ပျူတာဖိုက်တာမလုပ်နဲ့
တော့၊ စူမိုနုပန်းသမား လုပ်"

မောင်နှမနှစ်ယောက် ထမင်းစားရင်း ပျော်စေပျက်စေ အခြေအတင်
ပြောနေကြသဖြင့် မေမေ ဘေးမှ ငြိမ်ပြီး နားထောင်ရင်း သဘောတွေ
ကျနေသည်။ ။

ဂန္ဓမာသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာဝန်ဟု မထင်ရလောက်အောင် က
လေးဆန်တတ်သည်။ ။

*****